

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václav Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: H.-D.S., zastoupen JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, se sídlem Karlovy Vary, Polská 4, proti žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. července 2014, čj. 1689/DS/14-3,**

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 1.7.2014, čj. 1689/DS/14-3 a rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 9.5.2014, čj. 19102/OD/13-3/Mar. se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 21.244,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Tomka, do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 9. května 2014, čj. 1910/OD/13-3/Mar, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o rozšíření jeho řídičského oprávnění ve skupině D,

jelikož žadatel neprokázal splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky v souladu s ust. § 82 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 2 písm. hh) zák. o silničním provozu.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě tvrdil, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, neboť celá věc je postavena na nesprávném skutkovém zjištění a správní orgány dospěly k chybnému právnímu posouzení. Žalobce tvrdil, že v jeho případě nepochybně prokázal, že na území České republiky má obvyklé bydliště.

Žalobce uváděl, že při podání žádosti o rozšíření jeho řidičského oprávnění k prokázání obvyklého bydliště předložil potvrzení o jeho přechodném pobytu, kterým doložil, že na území České republiky pobývá od března roku 2006, dále předložil výpis z živnostenského rejstříku dokládající, že na území ČR podniká od 12.3.2014, dále předložil čestná prohlášení 3 osob k jeho pobytu na území České republiky, doklad o daňovém identifikačním čísle, výpis z obchodního rejstříku firmy, v níž je prokuristou a která má na území ČR organizační složku, dále předložil výpis dokládající jeho členství ve spolku a doložil, že je otcem nezletilého dítěte, u kterého rodiče mají soudem stanovenou střídavou péči, přičemž matka dítěte je Češka.

Žalobce vytýkal správnímu orgánu, že v řízení o vydání řidičského oprávnění má sám sice důkazní povinnost, ale o splnění této povinnosti je správní orgán povinen žadatele řádně požádat a vyzvat k doplnění potřebných skutečností. Správní orgán I. stupně přitom výzvu k prokázání potřebných skutečností vážících se k prokázání obvyklého bydliště formuloval pouze obecně, aniž by vymezil jaké skutečnosti skutkové povahy nebo povahy právní brání žádosti vyhovět.

Žalobce dále poukázal na ust. § 87a odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, podle kterého je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou, kterou cizinec prokazuje mimo jiné adresu pobytu na území České republiky. Předloženým potvrzením o přechodném pobytu žalobce na území ČR také proto žalobce prokázal, že na území ČR skutečně pobývá.

Žalobce vytýkal správním orgánům nesprávné hodnocení splnění podmínky obvyklého bydliště a v této souvislosti poukázal na ust. § 82 odst. 1 písm. d) zák. o silničním provozu, podle kterého jednou z podmínek pro udělení řidičského oprávnění je skutečnost, že osoba žadatele má na území České republiky obvyklé bydliště. V této souvislosti poukázal na ust. § 2 písm. hh) zák. o silničním provozu a na ust. § 92 odst. 4 písm. d) cit. zák., které uvádí doklady, které mohou naplnění znaku obvyklého bydliště prokázat. V této souvislosti žalobce vyslovil přesvědčení, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav a rozhodnutí žalovaného spočívá na nesprávném právním posouzení. Žalobce tvrdil, že předložením jednotlivých dokladů k jeho žádosti o rozšíření řidičského oprávnění splnil podmínky pro prokázání obvyklého bydliště a doložil osobní i profesní vazby v souladu s ust. § 2 hh) bod 2 zák. o silničním provozu. Žalobce celým souhrnem listin prokázal, že jeho obvyklé bydliště existuje

na území ČR a že žalobce vyhovuje požadavkům zákona o silničním provozu v duchu příslušné směrnice EU.

Kromě výtky nesprávného skutkového zjištění a nesprávného právního posouzení věci, žalobce poukázal na aktuální a přílehlavou judikaturu ESD např. na rozsudek soudního dvora ve věci Baris Akyüz C-467/10, která zakotvuje povinnost příslušného členského státu pro prokázání obvyklého bydliště udělit řidičské oprávnění. Podle žalobce nelze ani argumentovat tím, že na území SRN by musel žadatel projít lékařsko-psychologickým vyšetřením a že tím obchází příslušné právní normy. Žalobce vytýkal, že žalovaný přitom omezil svoji argumentaci pouze na příslušnou judikaturu ve vazbě k prokázání 185 dnů pobytu na území ČR. Ovšem ve vztahu k žalobci je obvyklé bydliště dokladováno a prokazováno bez ohledu na ustanovení § 2 hh) bod 1 zák. o silničním provozu, neboť žalobce jako žadatel jednoznačně splňuje ust. § 2 hh) bod 2 cit. zákona výkonem závislé práce na území SRN, když na území ČR se taktéž zdržuje a podniká, čemuž nesmí být bráněno, resp. tato skutečnost nesmí být vykládána v jeho neprospěch. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby žalovaný byl povinen nahradit žalobci náhradu nákladů řízení, které žalobce následně specifikuje.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření setrval na výchozích skutkových zjištěních a i na právním hodnocení, o které se napadené rozhodnutí opírá. Žalovaný konstatoval, že písemnosti, které žalobce předložil nelze považovat za důkazní prostředky, které by ve svém souhrnu vyvrátily více než důvodnou pochybnost, že se žalobce na území ČR skutečně zdržuje. Žalobci se nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky, nenavrhl jiný důkazní prostředek nebo takové prostředky, které by ve svém souhrnu tuto skutečnost o tvrzeném obvyklém bydlišti na území ČR prokazovaly. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a současně rozhodl, že žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení nemá nárok.

IV.

Projednání věci před krajským soudem

V průběhu jednání žalobce prostřednictvím svého zástupce shodně jako v žalobě tvrdil, že žalobce předloženými důkazy prokázal splnění zákonných podmínek pro vyhovění jeho žádosti o rozšíření řidičského oprávnění, včetně splnění podmínky prokázání jeho obvyklého bydliště na území České republiky.

Žalovaný správní orgán označil v průběhu jednání tvrzení žalobce za nedůvodná a navrhl, aby žaloba byla soudem zamítnuta a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

V.

Právní posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Řidičská oprávnění a řidičské průkazy upravuje zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů [dále též jen „*zákon č. 361/2000 Sb.*“ nebo „*zákon o silničním provozu*“].

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se při posuzování podmínek pro udělení řidičského oprávnění nejprve zaměřil na výzvu Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy ze dne 13. 12. 2014 vydanou pod čj. 19102/OD/13/Mar., v níž žalobce vyzval k doložení osobních vazeb na místo pobytu na území ČR ve smyslu ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu a kterou byl žalobce poučen o způsobu, jakým pojem *obvyklé bydliště* definuje směrnice číslo 2006/126/ES. Na rozdíl od žalobce nemá soud za to, že uvedeným postupem došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, neboť z uvedené výzvy je dostatečně zřejmé, co a proč má žadatel (= žalobce) správnímu orgánu předložit.

Dalším žalobním bodem je námitka týkající se potvrzení o přechodném pobytu, „jehož předložením považuje podmínku k prokázání jeho obvyklého bydliště na území ČR za splněnou.“

Podle § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu musí být k žádosti o řidičské oprávnění přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, nebo potvrzení o studiu podle § 82 odst. 4; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku.

Krajský soud v Plzni se k výkladu tohoto ustanovení vyslovil již několikrát, přičemž na svých závěrech trvá. Následující argumentace je proto přejatá z dřívějších rozsudků zdejšího soudu týkajících se téže problematiky. „(...) Citované zákonné ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu by zřejmě izolovaně mohlo být vykládáno i tak, že jako doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele by stačilo např. potvrzení o přechodném pobytu, vezme-li se však v úvahu kontext zákona o silničním provozu a zákona o pobytu cizinců na území České republiky, dojde se bez větších problémů k závěru podstatně odlišnému.

Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Je tedy nutno zodpovědět otázku, zda potvrzením o přechodném pobytu lze prokázat skutečnosti stanovené v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

Podle § 87a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky Ministerstvo vnitra vydá občanovi Evropské unie na jeho žádost potvrzení o přechodném pobytu na území, pokud občan Evropské unie a) hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a b) neohrozil bezpečnost státu nebo závažným způsobem nenarušil veřejný pořádek.

Podle § 87d odst. 1 téhož zákona Ministerstvo vnitra žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže a) žadatel se stal neodůvodnitelnou zátěží systému dávek pro osoby se zdravotním postižením nebo systému pomoci v hmotné nouzi České republiky (§ 106 odst. 3), s výjimkou osob, na které se vztahuje přímo použitelný právní předpis Evropských společenství, b) je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, c) je žadatel evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154) a trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Vydávání potvrzení o přechodném pobytu na našem území je značně formalizovaný postup, kdy se vyhová každému občanovi Evropské unie, který hodlá v České republice pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a u něhož nebyly zjištěny negativní podmínky stanovené v § 87a odst. 1 písm. b), resp. v § 87d odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Jiné skutečnosti zde Ministerstvo vnitra nezjišťuje a tudíž ani neosvědčuje, ani nepotvrzuje. Z řečeného plyne, že potvrzení o přechodném pobytu sice prokazuje adresu místa hlášeného pobytu cizince na našem území (§ 87n odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky), ale nemůže neprokazovat, že fyzická osoba na určitém místě na území České republiky pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb stanoveného

druhu nebo že na určitém místě na území České republiky pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací.

Potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky proto není samo o sobě dostatečným důkazem o tom, že určité místo na našem území je obvyklým bydlištěm cizince na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu [§ 2 písm. hh)].

V závislosti na uvedeném nelze pak akceptovat ani tu část žalobního bodu, která požaduje vyvracování potvrzených skutečností důkazem opaku.

Spolu s tím se rovněž odkazuje na výstižnou argumentaci, kterou ve srovnatelné věci použil senát 57A zdejšího soudu (viz rozsudek ze dne 31. 7. 2014, čj. 57A 96/2013-41) a s níž se senát 30A Krajského soudu v Plzni (...) plně ztotožňuje: „Chtěl-li být žalobce se svou žádostí o vydání řidičského oprávnění úspěšný, bylo jeho povinností tvrdit takové skutečnosti a tyto následně prokázat, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště. Povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti vyplývá ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen konkrétním způsobem popsat časový rozsah stejně tak jako důvody svého pobytu na území České republiky. Není-li totiž znám časový rozsah a důvody pobytu žadatele na území České republiky, je zcela nemožné dospět k závěru, že žadatel má na území České republiky „obvyklé bydliště“. Povinnost prokázat tvrzené skutečnosti pak vyplývá z ustanovení § 52 věty první správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. V této souvislosti však nelze ani pominout, že opak, tj. že žadatel nemá na území České republiky „obvyklé bydliště“, prokázat objektivně nelze. Správním orgánům tak není možné důvodně vytýkat, že k vyvrácení případného tvrzení žadatele nevedly dokazování. To by bylo možné teprve tehdy, pokud by žadatelem konkrétně tvrzené skutečnosti byly jím skutečně prokázány a správní orgán by za této situace stále tvrdil opak. (...) Ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu stanoví, jaké listiny musí být přiloženy k žádosti o vydání řidičského průkazu, nikoli listiny, na základě kterých je správní orgán povinen udělit řidičské oprávnění a řidičský průkaz vydat. Ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu totiž nic nemění na znění ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, resp. povinnosti žadatele tvrdit a prokázat konkrétní skutečnosti, na základě kterých bude nutné dospět k závěru, že má „obvyklé bydliště na území České republiky“. Zákon nestanoví, že řidičské oprávnění bude uděleno „osobě, která předloží některou ze zde zmíněných listin“, nýbrž stanoví, že bude uděleno „osobě, která má obvyklé bydliště na území České republiky“. Je tomu tak ze zcela prostého důvodu. Předloží-li totiž žadatel například potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, doloží, že je oprávněn na území České republiky přechodně pobývat, nikoli však skutečnost, že na území České republiky skutečně pobývá. Na tom nemění nic ani ustanovení § 87n odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou a jeho držitel jím prokazuje své jméno, příjmení a ostatní jména, datum a místo narození, státní příslušnost, adresu místa hlášeného pobytu na území, rodné číslo a další skutečnosti týkající se přechodného pobytu na území.

Potvrzení o přechodném pobytu na území je potvrzením o „adrese místa hlášeného pobytu na území“, nikoli o tom, že se držitel potvrzení na této adrese zdržuje v rozsahu definovaném v ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že byla prokázána „adresa místa hlášeného pobytu na území“ tak nevypovídá nic o tom, zda žalobce má na této adrese „obvyklé bydliště na území České republiky“ ve smyslu ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. (...) V tomto duchu je proto nezbytné vykládat ustanovení § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu, podle kterého k žádosti o vydání řidičského průkazu musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku. Totéž platí pro výklad obdobně formulovaného ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu.

Správní orgány tak dospěly ke správnému závěru, když neshledaly námitku žalobce o tom, že „i pouze jedna z listin uvedených v § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu je pro doložení vazeb a splnění podmínek zákona naprosto dostačující“, za důvodnou. Žalobce založil svoji obranu ve správním řízení na nesprávném právním názoru, o tom, že k prokázání „obvyklého bydliště na území České republiky“ postačuje předložit některou z listin uvedených v ustanovení § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu. S ohledem na tuto skutečnost žalobce ve správním řízení ani netvrdil konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území „obvyklé bydliště na území České republiky“. Žalobce konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky. Žalobce tak nemůže správními orgány důvodně vytýkat, že jej nevyzvaly k předložení důkazů k prokázání jím netvrzených skutečností.“

Jakkoliv Krajský soud vykládá kontinuálně totožně ustanovení zákona o silničním provozu definujících podmínky pro udělení řidičského oprávnění, nelze přehlédnout zásadní odlišnosti, které projednávanou věc žalobce odlišují od ostatních věcí zabývajících se totožnou problematikou. Předmětem řízení byla žádost žalobce rozšíření řidičského oprávnění, přičemž žalobce je již držitelem řidičského oprávnění příslušných skupin motorových vozidel a požádal pouze o rozšíření tohoto oprávnění pro skupinu D. Tvzení správního orgánu, že o rozšíření až řidičského oprávnění před příslušnými správními orgány na území České republiky žádal pouze z ekonomických důvodů, není pro věc samu právně významné a žalobce nezbavuje oprávnění tak činit.

Krajský soud akceptuje postup správního orgánu prvního stupně a uznává určitost a srozumitelnost výzvy, kterou žalobce byl vyzván k doplnění jeho žádosti o udělení řidičského oprávnění, a to zejména ve vztahu k prokázání skutečností osvědčujících, že na území České republiky má obvyklé bydliště. I když žalobci lze vytknout procesní pasivitu při prokazování zákonných podmínek udělení řidičského oprávnění nelze akceptovat jeho názor, že k prokázání těchto podmínek postačuje pouze formální předložení listinných důkazů, nelze přehledný, že žalobcem předložil listiny a uváděl skutečnosti jím, které naplní podmínky jeho

obvyklého bydliště na území České republiky jim nasvědčují a které v případě pochybností měly správní orgán BIS k provádění dalších důkazů, které by prokázali opak. Neobjasněna zůstala otázka, z jakých důvodů, z jakého motivu a v jakém rozsahu žalobce pobývá na území České republiky, když podle zprávy Ministerstva vnitra z 2. dubna 2014 na území ČR různém rozsahu pobýval již od 22. 3. 2006. Stav věci lze přitom zjistit prováděním dokazování ve smyslu § 51 správního řádu, zejména výsledkem žalobce jako účastníka řízení. Žalobce předložil správnímu orgánu prvního stupně čestné prohlášení S.Á., L.P. a A.N., která obsahují skutečnosti osvědčující důvody a rozsah pobytu žalobce na území České republiky. Pokud žalovaný nepřiznal těmto čestným prohlášením hodnověrnost z důvodu, že tyto osoby se žalobcem buď spolupracují nebo je spojují společné zájmy, bylo na správním orgánům tyto osoby vyslechnout jako svědky ve smyslu § 55 správního řádu a teprve následně po poučení těchto svědků o povinnosti vypovídat pravdivě a o následcích křivé výpovědi tyto důkazy hodnotit.

Krajský soud neuznal důvodnost tvrzení žalobce, že na projednávanou věc je nutno aplikovat judikaturu ESD, například rozsudek Soudního dvora ve věci Akyüz, C-467/10. Předmětem řízení v projednávané věci žalobce je otázka, zda žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení řidičského oprávnění. Stejná otázka je i obsahem právní úpravy EU, která je aktuálně představována Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady 2006/126/ES o řidičských průkazech. Soudní dvůr EU ve věci trestního řízení proti: Baris Akyüz, C-467/10 přitom řešil otázku, zda německé orgány byly povinny uznat řidičský průkaz vydaný osobě Baris Akyüz příslušnými českými orgány, když předchází žádost této osoby o udělení řidičského oprávnění byla německými orgány zamítnuta proto, že nebyly splněny tělesné a duševní požadavky této osoby pro bezpečné řízení motorových vozidel skupiny B. Při porovnání předmětu řízení vedeného v souzené věci a předmětu řízení ve věci rozhodované Soudním dvorem EU, C-467/10 je patrné, že v těchto řízeních byla řešena odlišná právní otázka. Soudní dvůr EU řešil otázku vzájemného uznávání řidičských průkazů mezi členskými státy a vycházel přitom ze zásady vzájemného uznávání řidičských průkazů, ze které vycházel systém zavedený v předchozí Směrnici rady o řidičských průkazech 91/439/EHS, kdežto v současně projednávané věci byla řešena otázka, zda žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení řidičského oprávnění. Právní názory vyslovené v rozsudku Soudního dvora EU, C-467/10 by byly proto aplikovatelné až příslušnými orgány SRN za situace, kdy příslušnými českými orgány by bylo žalobci řidičské oprávnění uděleno a příslušné orgány SRN by řešily otázku uznatelnosti tohoto řidičského průkazu žalobce. Krajský soud naopak poukazuje na odůvodnění uvedeného rozsudku Soudního dvora EU (bod 41), který členskému státu vydání řidičského průkazu ukládá ověřit, zda jsou splněny minimální podmínky uložené právem Společenství, zejména podmínky týkající se bydliště a způsobilosti k řízení a tudíž, zda je vydání řidičského průkazu oprávněné. Požadavek českého právního řádu definující podmínky udělení řidičského oprávnění v § 82 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je proto v souladu se Směrnicí Evropského parlamentu a rady o řidičských průkazech 2006/126/ES, čl. 7 odst. 1 písm. e) a definice pojmu obvyklého bydliště v § 2 písm. hh/ zákona o silničním provozu je plně v souladu s čl. 12 citované Směrnice.

Na základě výše uvedené argumentace shledal soud žalobu důvodnou v rozsahu tvrzení žalobce, že v projednávané věci nebyl stav věci zjištěn úplně ve smyslu § 3 správního

řádu, v důsledku této procesní vady dospěl správní orgán i k nesprávnému právnímu posouzení. Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vyslovil, že věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. Vzhledem k tomu, že mu stejnými procesními vadami stejným typem nezákonnosti trpělo i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud zrušil i toto rozhodnutí v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení jsou představovány celkovou částkou 21.244 Kč a zahrnují částku 3.000 Kč za soudní poplatek za podanou žalobu, odměnu advokáta za 4 úkony služby právní pomoci po 3100,- Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) , § 7 vyhlášky číslo 177/1996 Sb. – advokátního tarifu), 4 režijní paušály po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), náhradu cestovného ve výši 1 062,- Kč za cestu konanou z Karlových Varů do Plzně a s 5 v celkové délce 180 km za použití osobního vozidla Škoda Fabia registrační značky ... a náhradu za promeškaný čas rozsahu šesti půlhodin z částky 600,- Kč (§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu). Odměna advokáta ve výši 14.200 Kč je navýšena o DPH v rozsahu základní sazby 21%. Náhrada nákladů řízení je splatná způsobem stanoveným ve výroku II. rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. dubna 2015

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu